

Stefan Żółkiewski

Jadwiga Rużyło-Stasiakowa

Biuletyn Polonistyczny 33/1-2 (116-117), 139-140

1990

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

gesty przyjaźni. Do ostatnich godzin zachował świadomość. Umarł we śnie.

Zdzisław Łapiński

X Dyrekcja Instytutu Badań Literackich stwierdza, że sformułowanie, określające powody odejścia Ignacego Sieradzkiego z Instytutu, jest wyrazem subiektywnych przeświadczeń Autora nekrologu. Stanowisko to nie znajduje potwierdzenia ani w faktach, ani w mojej pamięci, osoby, na której ręce Ignacy Sieradzki złożył rezygnację i która prowadziła z nim rozmowę zachęcającą do pozostania w IBL.

D y r e k t o r

Prof. dr hab. Alina Witkowska

JADWIGA RUŻYŁO-STASIAKOWA

9 IX 1908 - 27 IX 1989

Należała właściwie do grupy założycieli Instytutu Badań Literackich. Związała się bowiem z naszym Instytutem od czasu, gdy ten stał się częścią Polskiej Akademii Nauk wraz z jej założeniem w 1952 roku.

Urodziła się w okolicach Lwowa w listopadzie 1908, a już szkołę średnią ukończyła w Warszawie (Gimnazjum im. J. Słowackiego). Polonistykę studiowała w Uniwersytecie Warszawskim u prof. Józefa Ujejskiego. Była wybitną studentką, działaczką Koła Polonistów UW, nieco wcześniej niż zaczęli studia przyszli założyciele IBL. Kolegami Jej byli Kazimierz Budzyk, Franciszek Siedlecki, Dawid Hopensztand, Jan Baculewski i Stefan Żółkiewski. W ówczesnym życiu studenckim Koła brali udział nie tylko poloniści, jak choćby również prawnicy Jan Kott i Ryszard Matuszewski. Od wczesnych lat Wisła działała wśród lewicy uniwersyteckiej, jako członek Związku Niezależnej Młodzieży Socjalistycznej. Należała do

grupy "życiowców". Magisterium otrzymała w 1935 r.

Wcześniej zaczęła pracować zawodowo. Jeszcze przed ukończeniem studiów pracowała jako bibliotekarka przy zbiorach ordynacji Zamoyskich, potem w znanym Instytucie im. Staszica (1929-1934).

Z racji kwalifikacji pedagogicznych krótko działała w Ministerstwie Sprawiedliwości.

W dobie okupacji była szyfrantem w Komendzie Głównej Armii Krakowej (od 1942). Po wojnie zaczęła pracę jako Naczelnik Wydziału w Ministerstwie Szkół Wyższych. Stamtąd przeszła do Instytutu Badań Literackich.

Redagowała wydawnictwa naukowe IBL. Położyła duże zasługi przy wydawnictwach renesansowych, mickiewiczowskich.

Zdobyła kwalifikacje kustosa dyplomowanego. Od 1957 do 1962 r. była Sekretarzem Naukowym IBL i działała w dyrekcji. Długie lata pomagała Kazimierzowi Wyce. Od 1962 r. była dyrektorem Biblioteki IBL. Położyła duże zasługi jako jedna z głównych organizatorek prac zbiorowych, organizacyjnych i naukowych IBL. W 1956 r. została odznaczona Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Ma w swoim dorobku wiele rozpraw, z których godną pamięci jest praca o twórczości Leonarda Okołowa-Podhorskiego. Współpracowała z Polskim Słownikiem Biograficznym, ogłaszając życiorysy m.in. Jeżowskiego, Hoffmana. Publikowała wiele artykułów sprawozdawczych i recenzyjnych. W latach sześćdziesiątych zajmowała się popularyzacją nauki.

Prowadziła życie czynne, umiała wydajnie służyć nauce. Żyła świadomie, podejmując wybory ideologiczne, długie lata związana z lewicą polską, zawsze gotowa do pracy dla kultury narodowej.